

Regurška MLADINA

L.2. - Lienz. 15.V.46. - Štev. 12

Prvo srce obhajilo

Naš dobri Zveličar je dobro vedel, da pride konec njegovega bivanja na zemlji. Zapustiti bo moral zemljo in oditi zopet gor v nebeške višave. Jezus je pa zemeljske otroke tako zelo ljubil, da mu je bilo težko pustiti same, saj so ga stali njegovo življenje. V svoji izredni modrosti in ljubezni je na veliki četrtek iznašel sredstvo, da ostane pri zemeljskih otrocih vse dotlej, dokler bo kdo živel na zemlji. Ne bo sicer ostal na zemlji pod podobo človeka, marveč pod podobo kruha, da ga bodo mogli sprejemati v svo-

je srce vsi, ki bodo želeli.

Vi, dragi naši prvoobhajanci, boste kmalu sprejeli Jezuščka prvič v svoje srce. To je dan, na katerega ste se že dolgo priprav-

ljali in se ga veselili. Kako bi ne, saj boste v tem dnevu sprejeli največji zaklad v svoje malo srce.

Ko boste klečali pred oltarjem, molite za vse nas, ki smo Jezusa že prejeli, zato da bi Ga vedno vredno in pobožno prejemali.

Vsem našim prvoobhajancem v begunstvu želimo, naj jih na najlepši praznik njihove mladosti z obilnim blagoslovom blagoslovi nebeški Zveličar, ki bo prišel v nedeljo 19. maja prvič v njihovo srce.

Jezusček v Antonovem naročju

otovo si že kdaj videl podobo sv. Antona iz Padove. To je bil dober mož, čigar srce je gorelo v veliki ljubezni do Jezusa. Vselej, kadar je šel k sv. obhajilu, je njegovo srce utripalo v veselem pričakovanju po združenju z Bogom.

Često je sam klečal v svoji temni in nizki kamrici in molil. V mo-

litvi si je tako živo predstavljal Jezusa v hlevčku rojenega in v Nazaretu preživljajočega svojo mladost, da ga je videl kakor pred seboj in Ga je hotel prijeti in ujeti v naročje.

Ko je nekoč spet molil v svoji sobici, je Jezusček resnično prišel k Antonu. Svetnik Ga je vzel v roke, malo nebeško Detece pa je z ljubeznjivo ročico šlo preko Antonovega lica. Te blažene ure ni Anton nikoli pozabil.

Vi, dragi prvoobhajanci, ste še srečnejši od sv. Antona. Ne samo v roke, v svoje majhno srce smete prejeti nebeškega Gosta.

O, kako zelo si morate odslej prizadevati, da boste ohranili svoje srce vedno brezmadežno in čisto!

KRUH SV. ANTONA

Majnik

Majnik je stopil
doli na trato
v belih sandalih
s suknjico zlato.

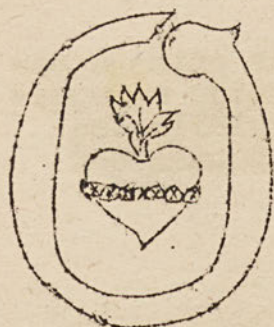
V sveže preproge
brstja, zelenja,
z nežnimi prstki
šopke pripenja.

V noči prižiga
zvezdice zale,
v jutro med bilke
vpleta korale.

Pevčican gozdnim
strune navija,
peti uči jih
"Ave Marija!"

GRDA AFRA

d vseh deklic, ki so živele v tistem času v Nazaretu, je bila mala Afra najgrša. Njen obraz je bil čez in čez pokrit z rjavimi pegami; imela je pokvečen nos in prevelika usta. Nasprotno pa ni bilo v vsem Nazaretu bolj pridnega dekletca ož Afre. Nič ni bila ža-

lostna zaradi tega, ker je bila grda. Dobro se je zavedala, da Gospod Bog ne gleda na zunanost. Kljub temu pa ji je bilo včasih hudo in so ji prišle solze, ko so se grobi pccestni pobalini iz nje norčevali.

Nekoč je mala Afra daleč zunaj na polju srečala božjo Mater in Jezuščka, ko sta pobirala klasje. Sonce je močno pripekalo in Jezušček je bil hudo žejen. Afra je nesla domov lonček mleka.

Božja Mati je poprosila Afro: "Prosim te, daj mojemu Jezuščku požirek mleka, ker je tako žejen."

Afra ni nič pomišljala. Brž je ponudila Jezuščku osvežilne pijače.

Ko se je nebeški Otrok napil, je šel s svojo božjo ročico preko Afrinih lic in se zahvalil: "Bog ti poplačaj, ljuba Afra."

Deklica je dolgo gledala v ljubo obličje Jezusovo in vzdihnila: "O, ljubi otrok, kako zelo si lep. Če bi jaz revica imela vsaj majhen odtенок tvoje lepote!"

Ko se je Afra vračala proti domu, se je med potoma hotela umiti v studencu. Ko se je nagnila nad vodo, se je nemalo začudila, ko je na vodni gladini, kakor na zrcalu opazila svoj obraz ves izpremenjen. Zdelo

se ji je, da je dobila Jezusove poteze.

Ljubi otroci!

V svetem obhajilu vam Jezus prihaja nasproti. Če ga z veliko ljubeznijo sprejmete v srce, bo iz vaše duše izginila vsa grdobiya greha in nečednost. Postal boš lep nebeški otrok.

Tudi majhne dušice lahko Jezusu nekaj poklonijo. Težko je žrtvovati palmo mučeništva, kakor sta to storila Tarzicij in Nežka, nositi na glavi pod ruto ali kapo trnjevo krono, kakor sta to delala Landa in Nelko, o katerih si že ali pa še boš slišal zgodbo. Otrok, kaj boš pa ti poklonil Jezusu?

Jezus hrepeni po lilijah in rožah.

Lilije - čista srca, ta so Jezusu najbolj všeč.

Rože pa so majhna premagovanja iz ljubezni do Jezusa.

Če pa Jezusu nič drugega ne moreš dati, pa se žrtvuj in mu pomagaj nositi težki križ. Vedno, kadar te kaj težjega zadene, vzdihni: "Jezus, vse naj bo zate in samo zate!"

Marijin otrok

Nekoč, ko je bilo spet drevje zeleno, je imel kralj tiste dežele lov v tem gozdu. Zasedoval je srno, ki se je bila skrila v gozdni goščavi. Stopil je s konja in si z mečem delal pot.

Ko je prišel skozi goščavo, je zapazil pod drevesom prelepo deklico. Obstal je in jo začuden opazoval.

"Kdo si? Zakaj sediš tu v pustinji?"

Deklica ni nič odgovorila, ker ni mogla odpreti ust. Kralj jo vprašuje dalje:

"Hočeš iti z menoj na grad?"

Tedaj je lahno pokimala. Kralj jo je vzel na roke, jo posadil na konja in ko je prijezdil z njo domov na grad, ji je velel dati lepo obleko. Četudi ni mogla govoriti, je bila vendar lepa in ljubka tako, da jo je kralj vzljubil, in ni trajalo dolgo, pa se je poročil z njo.

Ko je minilo leto, je kraljica dobila sinčka. Tedaj se ji je, ko je bila ponoči sama v postelji, spet prikazala devica Marija in ji rekla:

"Ako poveš po resnici in priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom razvezala jezik, da boš spet govorila; če pa trdo-
vratno ostaneš v grehu in tajiš naprej, ti bom vzela novorojeno dote." Tedaj ji je bilo dovoljeno, da je spregovorila, ostala pa je zakrknjena in je rekla: "Ne, prepovedanih vrat nisem odprla." Devica Marija ji je vzela novorojeno dote iz naročja in je izginila z njim. Drugo jutro, ko otroka ni bilo, je nestalo med ljudmi godrnjanje, češ da je kraljica ugonobila in snedla svoje lastno dote. Kraljica je vse čula, a ni mogla

nič reči na to; kralj pa tega ni hotel verjeti, ker jo je imel preveč rad.

Čez leto dni je dobila kraljica drugega sinčka. Spet se ji je prikazala devica Marija in ji je rekla:

"Ako priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom dala otroka nazaj in ti razvezala jezik; če pa ostaneš trdovratna v grehu in tajiš naprej, ti bom vzela tudi to novorojeno dete."

"Teda j je kraljica spet rekla: "Ne, prepovedanih vrat nisen odprla." In devica Marija ji je vzela dete iz naročja in ga je odnesla s seboj v nebesa. Drugo jutro, ko spet ni bilo otroka, so govorili ljudje čisto na glas, da ga je kraljica pojedla, in kraljevi svetovalci so zahtevali, naj se obsodi na smrt. Kralj jo je imel pa tako rad, da obdolžitve ni hotel verjeti in je zapovedal svetovalcem, da pod smrtno kaznijo tega ne smejo govoriti.

Naslednje leto je dobila kraljica lepo

hčerko. In v tretje se ji je ponoči prikazala devica Marija in ji rekla: "Pojdi z menoj!"

Prijela jo je za roko in jo je peljala v nebesa. Tam ji je pokazala njena dva sinčka, ki sta se ji smehljala in se igrala z zemeljsko kroglo. Ko se je kraljica tega razveselila, ji je rekla devica Marija:

Ali se tvoje srce še ni omečilo? Ako priznaš, da si odprla prepovedana vrata, ti bom dala nazaj oba sinčka." Toda kraljica je odgovorila v tretje:

"Ne, prepovedanih vrat nisem odprla." Tedaj jo je Devica spustila na zemljo in ji je vzela tudi tretje dete.

Drugo jutro, ko se je to zvedelo, so kričali vsi ljudje: "Kraljica je svoje otroke - umreti mora!" In kralj se ni mogel več upirati svojim svetovalcem. Izrekla se je obsojba in ker se kraljica ni mogla zagovarjati, je bila obsojena na smrt na grnadi.

Znesli so skupaj les, in ko so jo privezali ob kol in je začel ogenj švigati okrog nje, tedaj se je v nji jel tajati trdi led napuha in njeno srce je obšlo kesanje, in si je mislila: "Ko bi le še mogla pred smrtjo priznati, da sem odprla vrata!"

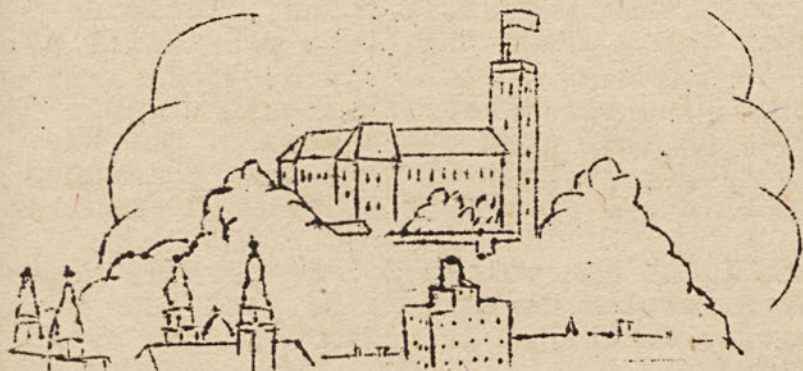
Tedaj se ji je razvezal jezik, da je glasno zavpila: "Da, Marija, jaz sem vrata odprla!" In precej je začelo deževati z neba in plameni so pogasili in nad kraljico se je prikazala luč, in devica Marija je stopila dol in je imela ob strani oba sinčka in novorojeno hčerko na roki. In je rekla kraljici prijazno:

"Kdor svoj greh obžaluje in ga prizna, temu je odpuščeno." Izročila ji je vse tri otroke, ji razvezala jezik in jo osrečila za vse življenje.

Ljubljana danes

Če prideš v Ljubljano s postaje Rakovnik in kreneš po Dolenjski cesti nekoliko nazaj, zagledaš salezijansko cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku. Tu je bil že od nekdaj gradič; vidimo ga tudi že v Valvazorju. Na sliki nam Valvazor kaže pred gradom lep vrt in na dvorišču kočijo, v katero je vpreženo šest konj. Tako so se včasih vozili knezi. In res je bil tedaj lastnik tega gradu neki knez.

Če gremo po Dolenjski cesti proti mestu, vidimo na desni Suhi bajer, vojaško strelišče, kjer so med prvo svetovno vojno ustrelili 22 "izdajalcev", ki so v tej grozni vojni izgovorili kako nepremišljeno besedo.

Čez Gruberjev prekop pridemo na Karlovsko cesto. Ta prekop je začel kopati jezuit o. Gabrijel Gruber, zato se imenuje po njem. Voda prihaja v ta prekop iz Ljubljanice in se pri Štepanji vasi zopet izliva v Ljubljano. Tako se odvaja mnogo vode in povodnji na ljubljanskem barju so postale redkejše, pa tudi ljubljanska megla ni več tako gosta, kot je bila v prejšnjih časih.

Od Karlovške ceste na levo je zdaj cel

oddelek mesta. Še pred štiridesetimi leti pa je bil tu velik travnik Prule.

Pri Sv. Florjanu se odcepi pot na Grad. Grič se dviga 70 m nad Ljubljano. Vrh griča venča mogočno grajsko poslopje. Grad stoji tu gotovo že nad tisoč let. Seveda so poslopje večkrat prezidali. Z grajskega stolpa je najlepši razgled po ljubljanski okolici, zlasti na Kamniške planine, na Barje in Krim. Tudi grajska kapelica je že zelo stara. Posvečena je sv. Juriju, patronu mesta Ljubljane. Na Gradu je stanoval v začetku oskrbnik, grajski načelnik, grajski grof, pozneje deželni glavar. Tu so zapirali pozneje vojna ujetnike ter uporabljali poslopje za vojaštvo. Nekač časa je bila na gradu tudi kaznilnica. Po prvi svetovni vojni so se prostori uporabljali za stanovanja. Zdaj je grad mestna posest. V zadnjih letih so prostor okrog gradu prav lepo preuredili po načrtih domačega umetnika in speljali lepa pota na Grad ter okrog starinskih utrd.

Prej je imel grad dva vodnjaka. Oni zunanji poslopja je baje 65 m globok. Na drugem koncu griča so stare utrdbe, "šance" imenovane.

Ljubljana ima veliko šol in cerkva. Najlepša je stolna cerkev, ki je posvečena sv. Nikolaju. Od šol pa je najimenitnejše vseučilišče.

Lepi so nekateri izmed spomenikov, ki jih je v Ljubljani veliko.

Čez Ljubljano vodi šest mostov. Največji je frančiškanski most, ki je trodelen.

Največja stavba v Ljubljani pa je nebo-tičnik.

Posebno lepo sprehajališče je park Tivoli, ki se razprostira pod Šišenskim hribom. Od tod pelje pot na Rožnik, kamor radi zahajajo Ljubljančani ob nedeljskih popoldnevih.

VETROVI

Vetrovi so se prepirali, kateri izmed njih je najboljši. Vsak našteva in hvali svoje dobre lastnosti.

Jug pravi: "Jaz prinašam toploto, da se more sneg stopiti, da cvetlice rastejo ter cveto in da sad rodi."

Sever reče: "Jaz prinašam ljudem zdravje."

Zapadnik se hvali, da prinaša dež.

Vzhodnik pa, da čisti zrak.

Tako so se dolgo prepirali in ker se ni-
so mogli zediniti, kateri je najboljši, se
razporede na štiri letne čase:

Jug je vzel poletje, sever zimo, zapad-
nik jesen in vzhodnik pomlad.

Slovenska vas

Poglej jo dišečo, košato, stoletno lipo
tam na široki trati! Kako ljubko razpenja
svoje zelene veje nad nizkimi, iz lesenih
brun zgrajenimi kočami, nad lepo pobelje-
nimi hišicami! Dviga se nad prijaznim se-
lon, nad vrtovi, in bi rada prerasla še
visoki, rdeče kriti zvonik bele cerkve. Pod
to lipo te vabi lesena klop, da si odpoči-
ješ na najlepšem in najprijetnejšem kraju
sredi vasi.

Tod mimo drži bela cesta kakor srebrna
nit in se vije dalje iz vasi v dolino in
log. Tu pri lipi jo prekriža druga cesta,
ki drži v temni gozd mogočnih hrastov, vit-
kih jelk in sključenih borovcev tam na
klancu.

Tam v drugi strani pa vidiš zeleno, boga-
to polje in pisane travnike, kjer cveto be-

le marjetice, zlate trobentice in dišeče vijolice. Krilati metulji jadrajo in posejajo na cvetju.

Tam izpod gozda prišunja studenec in poganja svoje valčke čez sredino vasi. Drobne brvi drže preko njegovo ozke struge, ki jo lahko preskoči vsak otrok. Jata belih in in narogastih rac vesla tja proti mlinu, ki veselo ropoče nad vasjo.

Poglej ta mala, skromna poslopja, ki se vrstijo ob cesti. Kakor veseli obrazi so. Kakor prijazne oči so jim drobna okenca, polna zelenega rožmarina, rdečih nageljčkov, fuksij in še drugih lepih cvetic. Brhka dekleta pridno negujejo te svoje ljubljenske, ki so njim in hiši v ponos. In če počakaš do večera, se bodo zbrali tu pod lipo vaški fantje in prepevali krasne narodne pesni, da se bo razlegalo v tiho noč.

Zares lepa je naša slovenska vas!

Jutro.

Ko je vstala Anica,
roke je sklenila
in molitev jutranjo
zvesto odmolila.

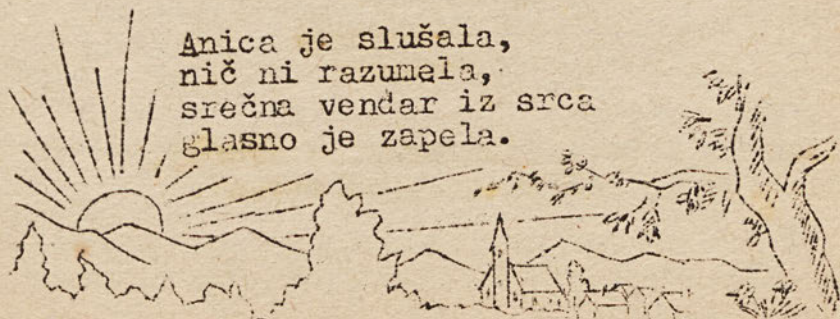
Čul je nageljček pozdrav,
v soncu zadehtel je,
droben ptiček z vejice
Anici zapel je:

"Dobro jutro, deklica,
jasno jutro mlado,
pridi, pojdeva na vrt,
na polje, livado!

Trgala boš rožice,
v šopek jih zložila,
z drevja pesem moja bo
tebi se glasila:

"Mlada leta, mladi čas,
srečni taki dnevi,
to dobrote božje so
čisti zgolj odsevi."

Anica je slušala,
nič ni razumela,
srečna vendar iz srca
glasno je zapela.

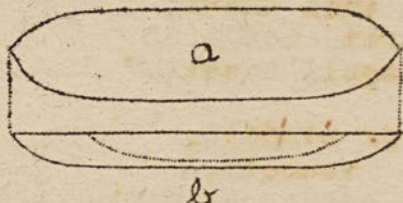
Privezana kroglica

V prazno, precej visoko
konservno škatlo brez pokro=
va pritrdi na dnu vrvico, ki
naj bo še enkrat tolikšna
kakor je višina škatle. Na
konec vrvice pritrdi leseno
kroglico ali pa kratko in
malo - kamenček. Naloga se
glasi: Kroglico, ki leži
na dnu v škatli, odbij z za=
mahom iz škatle, a jo sku=
šaj ujeti nazaj v škatlo.
Stvar je preprosto povedana,
a ni tako lahka !

NAVADNA LADJA

Z žepnim nožičem izrezljaš imenitno
ladjico iz večjega kosa borovega lubja.
Slika kaže, da moraš dati lubju najprej
obliko ladjinega trupa, potem pa lubje ob
robu okoli in okoli stanjšaš. Zgoraj lad=
jo nato še nekoliko zvotliš, zasadiš va=
rjo kak jambor in jo nato spustiš po vodi.

Slika a) kaže ladjin trup od zgoraj,
slika b) pa ladjin trup od strani.